

ชื่อเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัย ธนัชชา จันทร์เป็น **ปริญญา** ค.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา)

กรรมการที่ปรึกษา ผศ.ว่าที่ ร.ต. ดร.อรัญ ชูขจรเดื่อง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
ดร.นิคม ชมภูหลง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อกำหนดค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 วิธีการดำเนินการวิจัยประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกเป็นการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และขั้นตอนที่สองเป็นการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ในการสัมภาษณ์ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ อาจารย์ในระดับอุดมศึกษา ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญที่ใช้เทคนิคเดลฟาย จำนวน 18 คน ประกอบด้วย อาจารย์ระดับอุดมศึกษา ศึกษานิเทศก์ ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 18 คน สำหรับศึกษาการพัฒนาและกำหนดน้ำหนัก ตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านความสามารถในการสื่อสาร และกลุ่มที่ 3 ได้แก่ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1, 2 และ 3 จำนวน 200 คน สำหรับศึกษาความคิดเห็นและความเป็นไปได้ของตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านความสามารถในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับการสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ แบบสอบถามสำหรับเทคนิคเดลฟาย จำนวน 3 ฉบับ และแบบสอบถามสำหรับการศึกษาความคิดเห็น จำนวน 1 ฉบับ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอร์ไทล์ ค่ามัชฌิม

เลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคเคลฟาย ได้ตัวบ่งชี้สมรรถนะ 39 ตัวบ่งชี้เพิ่มขึ้นจากสมรรถนะตัวบ่งชี้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดไว้ประกอบด้วย 1) สาระที่ 1 การอ่าน จำนวน 16 ตัวบ่งชี้ 2) สาระที่ 2 การเขียน จำนวน 8 ตัวบ่งชี้ และ 3) สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด จำนวน 15 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้สมรรถนะที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ นักเรียนสามารถเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และเลขไทยได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถเรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร และนักเรียนสามารถบอกลักษณะคำคล้องจองได้ถูกต้อง ส่วนการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนความสำคัญของตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้นพบว่า ผู้เชี่ยวชาญให้ความสำคัญในแต่ละตัวบ่งชี้ เรียงลำดับความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด รองลงมา คือ สาระที่ 1 การอ่าน และสาระที่ 2 การเขียน

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการดำเนินการตามตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการกำหนดตัวบ่งชี้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนด้านการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้ง 3 สาระ 39 ตัวบ่งชี้

TITLE : Development of Key Competence Indicators in Communication of
Thai Learning Strand for Prathom Sueska 2 (Grade 2) Students

AUTHOR : Thanatcha Janpan **DEGREE :** M.Ed. (Educational Research and Evaluation)

ADVISORS : Asst. Prof. Acting. Lt. Dr. Arun Suikraduang Chairman
Dr. Nikhom Chompoolong Committee

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY, 2013

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1. study key competence in communication of Prathom Sueksa 2 students for determining key competence indicators values in communication; and 2. study the teachers' opinion about appropriateness and possibility of key competence in communication of Prathom Sueksa 2 students. The research was conducted in two phases. Phase one was the development of key competence indicators in communication of Thai learning strand for Prathom Sueksa 2 students; and phase two was a study of the teachers' opinion about appropriateness and possibility of key competence in communication of Thai learning strand for Prathom Sueksa 2 students. The samples were three groups of persons. Group one consisted of 3 experts, including educational supervisor, college or university instructor, and expert teacher to be interviewed. Group two consisted of 18 specialists for the Delphi technique, including college or university instructor, educational supervisor, and expert teacher of Thai learning strand for the development and determination of key competence values in communication of Prathom Sueksa 2 students. Group three consisted of 200 teachers of Thai learning strand under Maha Sarakham Primary Educational Service Area Offices 1, 2, and 3, for a study of their opinions about and the possibility of key competence indicators in communication of Prathom Sueksa 2 students. The instruments used for data collection were a structured-interview form, 3 sets of questionnaires for the Delphi technique, and a questionnaire asking the teachers' opinion about key competence indicators in communication of Prathom Sueksa 2 students. Data were analyzed by using content analysis, median, interquartile range, arithmetic mean, and standard deviation.

The results were as follows:

1. Results from the development of key competence indicators in communication of Prathom Sueksa 2 students through the Delphi technique revealed that 39 key competence indicators in communication were found increasing from the key competence indicators of core curriculum of Basic Education in B.E. 2551 assigned. These included 16 key competence indicators in reading, 8 key competence indicators in writing, and 15 key competence indicators in listening, looking, and speaking. The increased key competence indicators were that the students were able to write the consonants, vowels, tone marks, and Thai numbers correctly; use words correctly in sentences according to communication purposes; and tell the characteristics of words that rhyme correctly. Determination of key competence indicators values in communication revealed that experts judged key competence indicators ranging from highest to lowest importance as learning strand 3: listening, learning strand 2: looking, and speaking; reading, and learning strand 1: writing, respectively.

2. Results from a study of the teachers' opinions about appropriateness and possibility of key competence indicators performance in communication of Prathom Suesa 2 students revealed that most expert teachers of Thai learning strand agreed with the determination of all 39 key competence indicators in communication of Thai learning strand for Prathom Sueksa 2 students.